

ת"פ 27685/11/15 - מדינת ישראל נגד סאבר עווד (עציר),

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 27685-11-15 מדינת ישראל נ' עווד(עציר)

13.6.16

לפני כבוד השופט כמאל סעב
המאשימה
נגד
הנאשם
מדינת ישראל
סאבר עווד (עציר),

בשם המאשימה: עו"ד הגב' עינב אטיסקין-גולד

בשם הנאשם: עו"ד משה נעמן - סנגוריה ציבורית

גזר דין

פתח דבר:

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו, במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של שוד בנסיבות מחמירות - עבירה לפי סעיפים 402(ב) ו- 29(א) ו- (ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); קשר לפשע - עבירה לפי סעיף 499(א)(1); נשיאת והובלת נשק - עבירה לפי סעיפים 144(ב) סיפא בהקשר עם סעיף 144(ג) וביחד עם סעיף 29; וכן עבירה של זיוף סימני זיהוי של רכב - לפי סעיף 413ט וסעיף 29, הכל לחוק העונשין.

עובדות כתב האישום המתוקן:

- ביום 29/10/15 או במועד שקדם לכך (מועד מדויק אינו ידוע למאשימה), קשר הנאשם יחד עם אחר (להלן: "**האחר או הנאשם האחר**") קשר לשדוד בית העסק "תצוגת אבו אלחסן" שבכפר דיר חנא - (להלן: "**החנות**"). לשם כך, הצטיידו הנאשם והאחר באקדח, מעילים וכובעי גרב.
- במסגרת הקשר ולצורך קידומו, הנאשם והאחר הסירו בצוותא חדא את לוחיות הזיהוי של רכב מסוג שברולט בצבע כסף, מ.ר. 6512535, השייך לנאשם - (להלן: "**הרכב**"), והתקינו במקומן שתי לוחיות זיהוי שונות שהיו ברשותם.

4. באותו יום בשעה 17:40 לערך, הגיע הנאשם והאחר לחנות, כאשר האחר נוהג ברכב והנאשם יושב לצדו, כשהם לבושים מעילים וחובשים על ראשם כובעי הגרב, הכל במטרה להקשות על זיהויים. באותה עת עבד בחנות נאורס אבו אלחוף - (להלן: "המתלונן"). בהגיעם סמוך לחנות, ירדו השניים מהרכב כאשר אחד מהם מחזיק את האקדח בידו, נכנסו לחנות כשהם רעולי פנים התקרבו למתלונן באיומי אקדח דרשו ממנו למסור להם את הכסף. המתלונן נענה לדרישותיהם ומסר להם סכום של כ-10,000 ₪ שהיה בכיסיו. בנוסף, נטל הנאשם את הטלפון הנייד של המתלונן שהיה מונח על הכיסא שלידו. הנאשם והאחר יצאו בריצה מהחנות, נמלטו ברכב כאשר הנאשם האחר נוהג והנאשם יושב לידו.

5. המתלונן רץ אחרי הרכב, כשהוא צועק בקול רם כי גנבו את כספו, אך עקב לחץ תנועה שהיה במקום שהקשה על הנאשם והאחר להימלט, הצליח המתלונן להתקרב לדלת הנהג - האחר, ואז האחר ירה באקדח כדור אחד באוויר, במטרה להפחיד את המתלונן וברחו מהמקום.

הסדר הטיעון:

6. בהתאם להסדר הטיעון, הנאשם חזר בו מכפירתו, הוגש כתב אישום מתוקן, שסומן באות "א", בהתאם לעובדות שהובאו לעיל. הנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן והורשע בדין. הטיעון לעונש היה חופשי.

7. לבקשת הסנגור, הופנה הנאשם לשירות המבחן, לקבלת תסקיר בעניינו.

תסקיר שירות המבחן:

8. בתאריך 18/4/16 הוגש תסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם, אשר התבסס ברובו על עיון בכתב האישום המתוקן, פרוטוקולי בית המשפט וברישום הפלילי המעודכן.

9. קצין המבחן סקר את חייו של הנאשם, וציין שמדובר בבחור בן 45, תושב הכפר עראבה, נשוי ואב ל- 2 ילדים קטנים. מכור לסמים קשים דבר שמונע ממנו לשמור על יציבות תעסוקתית. אשתו עקרת בית והם מתקיימים מקצבת נכות המשולמת להם מהמל"ל.

10. קצין המבחן הדגיש את העובדה, כי הנאשם הודה בביצוע העבירות שיוחסו לו בכתב האישום המתוקן, אם כי ציין שהנאשם נגרר בקלות אחרי הנאשם האחר שהיה נוהג להצטרף אליו לנסיעות לקבלת תחליף הסם. בנוסף, הודגש כי הנאשם הביע חרטה וצער על מעשיו והביע נכונות להשתלב בהליך טיפולי לצורך גמילה מסמים.

11. עיון בגיליון הרישום הפלילי מעלה כי לחובת הנאשם 8 הרשעות קודמות בגין עבירות אלימות, סמים

ורכוש, כאשר האחרונה משנת 2004 ואף נידון למאסר בפועל בשלוש מהרשעותיו.

12. קצין המבחן התרשם מאדם המצליח להתחבר לחומרת מעשיו ולבעייתיות שבהתנהגותו, וכי המדובר במי שנחשף לסמים מגיל צעיר וניהל אורח חיים בצל התמכרותו לסמים ולתחליפי סם בנוסף לקיומם של דפוסים עברייניים שהביאו להסתבכותו בפלילים.

לדעת שירות המבחן בפנינו אדם בעל ערך ומסוגלות נמוכים שעלול להיגרר בקלות לסיטואציות עוברות חוק, ומתקשה לזהות גורמי סיכון ולשקול תוצאות מעשיו.

עוד נאמר כי הנאשם בעל קושי בוויסות דחפיו דבר שהביא אותו לבצע עבירות בנשק וקבע כי הסיכון להישנות עבירות דומות בעתיד הינו ברמה בינונית.

13. לבסוף, ולאור חומרת העבירות בהן הורשע הנאשם, לא מצא שירות המבחן מקום להמליץ על חלופות ענישה או שיקום במסגרת הקהילה, אך בא בהמלצה לשלבו בהליך טיפולי של גמילה בין כותלי הכלא, במידה ויביע רצון לכך.

ראיות לעונש:

14. המאשימה הגישה ראיות לעונש - רישום פלילי של הנאשם - (ת/1), שממנו עולה כי לחובתו של הנאשם 8 הרשעות, כאשר ההרשעה הראשונה בגין היזק לרכוש במזיד ותחבולה בשימוש במתקן בזק, הינה משנת 1990, בהיות הנאשם כבן 19 וההרשעה האחרונה הינה משנת 2004 בגין עבירה של תקיפה סתם - בן זוג ואיומים, שבגינה ריצה הנאשם 4 חודשי מאסר בפועל בנוסף למאסר מותנה בן 10 חודשים למשך 3 שנים.

טיעוני הצדדים:

טיעוני המאשימה:

15. המאשימה ביקשה לאמץ את הסדר הטיעון ועתרה להטיל על הנאשם ענישה בתוך המתחם שהוצע על ידה כפי שיפורט בהמשך, בנוסף להטלת מאסר מותנה צופה פני עתיד וקנס. לטעמה, מדובר בעבירות חמורות שיש לפסוק בגינן מאסר משמעותי וזאת כדי להגן על הציבור ולשם הרתעת אחרים מלבצע מעשים דומים.

16. לטעמה של המאשימה, על העונש לשמש גורם "מוקיע, מתריע ומרתיע" וכי יש להחדיר לתודעת כל האנשים בעלי נטיות עברייניות מהסוג הנדון, כי מי שמבצע אותן עבירות צפוי לעונש כבד ומכאיב.
17. לעניין קביעת מתחם העונש טענה המאשימה, כי על המתחם להיקבע לפי הערך החברתי שנפגע מביצוע אותן עבירות, מידת הפגיעה בערך החברתי ומדיניות הענישה הנהוגה, וכי במעשיו של הנאשם הערך החברתי המרכזי שנפגע הוא חירותו, כבודו ורכושו של המתלונן. המאשימה סבורה כי לאור הפגיעה המשמעותית בערך החברתי ומדיניות הענישה הנהוגה במקרים דומים, מתחם הענישה ההולם בעבירות מעין אלו שבענייננו נע בין 5 - 8 שנות מאסר בפועל.
18. בנוסף, הפנתה המאשימה לסעיף 40ט לחוק העונשין שקובע את הפרמטרים שיש לשקול בבוא בית המשפט לקבוע מתחם הענישה ההולם, וכי חלק גדול מאותם פרמטרים מחמירים התקיימו בעניינו של הנאשם, פרמטרים שמצדיקים קביעת מתחם ענישה חמור, בין היתר, התכנון המוקדם לביצוע העבירה כשלעצמו הוכר בפסיקה כשיקול להחמרה בעונש; השימוש באקדח במהלך האירוע על אף שהנאשם לא השתמש בו בעצמו; חלקו היחסי של הנאשם בעבירה; יכולתו של הנאשם להבין את אשר הוא עושה, את הפסול שבמעשהו או את משמעות מעשהו, לרבות בשל גילו.
19. בעניין עבירת נשיאת והובלת נשק, הפנתה המאשימה לסכנה הברורה הנובעת מעבירות מעין אלה וההשלכות החמורות שעלולות להיות כתוצאה משימוש בנשק. בעניין זה הפנתה לדברי בית המשפט העליון בע"פ 5220/09 **עוואודה נגד מ"י** (ניתן ביום 31.12.09), ש"**בנסיבות הישראליות נשק בידיים לא מורשות עלול להתגלגל למקום לא טוב...**" וכן לדברי כב' השופט ג'ובראן ברע"פ 2718/04 **אבו דאחל נגד מ"י** (ניתן ביום 29.3.04), ש"**הסכנה הטמונה בעבירה החמורה של החזקת נשק מצדיקה הטלת עונשי מאסר לריצוי בפועל גם על מי שזו עבירתו הראשונה**". וכן הפנתה המאשימה לפסיקה נוספת.
20. המאשימה ציינה את העובדה שלנאשם עבר פלילי כאשר לחובתו 8 הרשעות קודמות בעבירות אלימות, רכוש, סמים ואיומים, שבגין ריצה מאסרים בפועל דבר המלמד כי מדובר בנאשם שיש להרתיעו בדרך של הטלת ענישה משמעותית ומוחשית לשם מניעת הישנות עבירות בעתיד.
21. המאשימה הפנתה לכתב האישום המתוקן שהוגש בעניינו של השותף - הנאשם האחר, שסומן - ת/2 וציינה כי לשותף - הנאשם האחר, יוחסו אותן עבירות שיוחסו לנאשם בתיק דנן, אם כי נוספה להן גם עבירה של ירי בשטח בנוי.
22. עוד הפנתה המאשימה לתסקיר בעניינו של הנאשם וציינה כי המדובר בנאשם המכור לסמים מגיל צעיר וכי שירות המבחן לא המליץ על חלופה או שיקום במסגרת הקהילה.

טענות ב"כ הנאשם:

23. ב"כ הנאשם מנגד הדגיש את העובדה שנחסך זמן שיפוטי יקר בהודאת הנאשם ושיתוף הפעולה מצדו עם חוקריו שהביא להרשעת הנאשם האחר. בנוסף הדגיש שהנאשם הביע חרטה על מעשיו וביקש לייחס לעובדות אלה משקל משמעותי.
24. הסנגור חזר על עובדות כתב האישום המתוקן והדגיש את העובדה שהאקדח היה ברשות הנאשם האחר שירה באוויר וכי לא הייתה לנאשם שליטה על הנשק לאורך כל האירוע נשוא כתב האישום.
25. בנוסף לאמור לעיל, הסנגור נגע בנסיבותיו האישיות של הנאשם והפנה לתסקיר שהוגש בעניינו, בין היתר, היותו נשוי, אב לשני ילדים בני 10 ו-12, מכור לסמים קשים, שנים רבות ומצבו הכלכלי הקשה כמי שחי מקצבת נכות של המל"ל.
26. הסנגור ציין, כי הנאשם היה תחת השפעת סמים בעת ביצוע העבירה, וכי נטל תרופות ללא מרשם בשילוב תחליף סם, והגם שמצבו אינו מבסס טענת הגנה ממשית בהקשר לשאלת האחריות, הסנגור סבור שיש לתת לכך משקל לקולא.
27. לבסוף, ביקש הסנגור לקחת בחשבון לקולא את העובדה שגם הנאשם וגם השותף לא פגעו פיזית במתלונן וכי האירוע לא לוהה באלימות ולא נגרם נזק חמור לרכוש, מה גם שהנאשם לא קיבל לידיו ולו אגורה מהכסף שנשדד.
28. לעניין מתחם העונש ההולם, הסנגור סקר פסיקה רבה וציין שהמתחם אמור לנוע בין שנה ל-30 חודשים, וכי בשל נסיבותיו של הנאשם ואפשרויות השיקום ורצונו להיגמל, ביקש מבית המשפט לסטות מהמתחם ולחילופין ביקש לאמץ את המתחם ברף הנמוך.

דברי הנאשם:

29. הנאשם הביע צער על מעשיו והתנצל בפני בית המשפט. ציין כי יש לו רצון עז להשתתף בגידול ילדיו וביקש לתת לו הזדמנות, ולשם כך, ביקש שבית המשפט ימליץ בפני רשויות שב"ס לשלבו בתוכנית גמילה מסמים.

גזירת הדין:

30. כאמור, הנאשם הורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירות של שוד בנסיבות מחמירות, קשר לפשע, נשיאת והובלת נשק, וכן זיוף סימני זיהוי של רכב, עבירות חמורות לכל הדעות.

31. הנאשם בצוותא חדא יחד עם האחר, קשרו קשר לעשות פשע, נשא והוביל נשק שבכוחו להמית אדם, גנב יחד עם האחר כשהם מזוינים בכלי נשק, תוך איומים סך של 10,000 ₪ וטלפון נייד וכן זיפו סימני זיהוי של רכב במטרה להקשות על זיהויים.

32. אין צורך להכביר מילים בדבר החומרה היתרה הטמונה בביצוע מעשי שוד, ובמיוחד כשמדובר בביצוע שוד בנסיבות מחמירות, מתוכנן מראש, בצוותא, , שלא בגדר "מעידה" ראשונה ועל אחת כמה וכמה כאשר המעשה כרוך בהסתייעות באקדח ושימוש בו.

יפים לעניינו הדברים שנאמרו בע"פ 4012/13 אוריזיני נגד מדינת ישראל (ניתן ביום 12.2.14), שם נקבע כי:

"עבירת השוד, קל וחומר שוד בנסיבות מחמירות, היא עבירה קשה. היא מכוונת לנטילת רכוש בכוח הזרוע לצורך רווח כלכלי, תוך פגיעה ברכוש ובגוף. בגזירת עונשם של עבריינים שהורשעו בעבירה זו נדרש בית המשפט לשדר מסר ברור כי היא גוררת עמה עונש משמעותי שיש בו כדי לשקף את פגיעתה הרעה בחברה".

ראו גם ע"פ 4177/06 מדינת ישראל נגד הוידי (ניתן ביום 21.6.06).

33. עיון בפסיקה מצביע על כך כי קיימת קשת רחבה של מעשי שוד השונים זה מזה בנסיבותיהם ובדרגת חומרתם. משכך, מידת הענישה הנוהגת תלויה מטבע הדברים בנסיבותיו הקונקרטיות של מעשה השוד וחומרתו - ראו לעניין זה ע"פ 4841/13 ספי נ' מדינת ישראל - (ניתן ביום 6.2.14), שם נאמר כי:

"באשר לקביעת מתחם העונש ההולם - כנודע, לובשת עבירת השוד פנים וצורות רבות וקביעת מתחמי הענישה ההולמים בגינה מגוונת; אך פטור בלא כלום אי אפשר (בבלי, חולין כז ע"ב), ואת המסגרת קבע כמובן המחוקק בקביעת "תג העונש" לעבירה זו - אין זהה דינה של עבירה שנעברה תוך פגיעה פיסית אלימה לעבירה שבוצעה על דרך הפחדה בלבד; אין זהה דינה של עבירה שנעברה לאחר תכנון והכנה מוקדמים לעבירה אקראית-ספונטנית; אין זהה דינה של עבירה שנעברה בחבורה לדינה של עבירת אדם יחיד; אין זהה דינה של עבירה שנעשתה תוך שימוש בנשק, חם או קר, לעבירה שנעשתה ללא שימוש בנשק; אין זהה דינה של עבירה חד פעמית למסכת שיטתית של עבירות. נוכח כל אלה, עיון באסופת הפסיקה, ממנה מבקשים המערערים להיבנות, מגלה כי "אין הנידון דומה לראיה" (בבלי, פסחים ט"ו ע"א). הגם שהשופט ס' ג'ובראן העמיד במקרה אחד את מתחם הענישה הראוי בגין עבירות שוד "ספונטניות" על תקופה של בין 6 חודשים לבין שנתיים מאסר בפועל (ע"פ 7655/12 פייסל נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (2013)), בנידון דידן עסקינן בשוד מתוכנן ויזום בצוותא. יתר על כן, עיון

בפסיקה מתגלה כי המתחם והעונש שנגזר בגדרו אינם חורגים מן המקובל בעבירות שוד שבוצעו
בנסיבות דומות (ראו ע"פ 217/13 אלמוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (2013); ע"פ 2577/13
לזר נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (2013); ע"פ 4835/12 כוהנישווילי נ' מדינת ישראל [פורסם
בנבו] (2013)).

במקרה דנן, הנאשם התכונן למעשה שעשה, תכנן יחד עם האחר ביצוע השוד, חבש כובע גרב לראשו במטרה
להקשות על זיהוי, אמנם לא הוא שהחזיק את האקדח, אך חבר לאחר שהחזיק בו, אך מידת האלימות
שהופעלה מצד הנאשם אמנם לא הייתה ברף הגבוה ובלא שנגרם נזק גוף. יחד עם זאת, אין להתעלם
מחומרתם הכוללת של המעשים ויש להתייחס בחומרה הראויה לכך שמדובר בשוד שבוצע לאור יום, תוך כדי
איום, קבלת כספים והסתייעות באקדח ואף שימוש בו לצורך הפחדה.

34. ביטוי למתחם הענישה ומדיניות הענישה בעבירות מסוג זה שהורשע בהן הנאשם, ניתן למצוא גם בע"פ
6001/13 קסה נגד מדינת ישראל (ניתן ביום 29.1.14) (להלן: "עניין קסה"), שם אישר בית משפט
העליון מתחם ענישה שנע בין 2 עד 5 שנות מאסר לריצוי בפועל.

למעשה נסיבות המקרה שלפנינו חמורות יותר מנסיבות המקרה בעניין קסה, שכן בענייננו מדובר בביצוע
בצוותא, תוך תכנון מראש והצטיידות באקדח שנעשה בו שימוש לצורך הפחדה בזמן ההימלטות. מה גם,
הנאשם נמלט עם כסף להבדיל מהמקרה של קסה שבו המערער נמלט מהזירה מבלי שנטל עמו כסף.

35. עוד ראוי להפנות לע"פ 5780/13 בן אבו נגד מדינת ישראל (ניתן ביום 16.7.14) (להלן: "בן אבו"),
שבו נדון עניינו של מערער אשר הורשע בביצוע שוד בנסיבות מחמירות של חנות מכולת, כאשר במהלך
השוד הצמיד המערער סכין יפנית לצווארו של המתלונן והורה לו למסור לידיו כסף מן הקופה. בית המשפט
קבע כי מתחם ענישה נע בין 3 עד 6 שנות מאסר בפועל. בית משפט העליון קיבל את הערעור בחלקו
וקבע כי המתחם שנקבע הוא מחמיר ביחס למדיניות הענישה הנהוגה במקרים דומים והעמיד את המתחם
על 30 עד 60 חודשי מאסר בפועל.

בעניין בן אבו דובר בשוד שבוצע תוך הסתייעות בסכין וקדם למעשים תכנון מוקדם כמו המקרה שלפנינו
שבו קדם למעשה השוד תכנון ואף הסתייעות באקדח. אולם במקרה שלנו בשונה מנסיבות בעניין בן אבו,
מדובר בשוד אשר בוצע בצוותא ולא על ידי שודד בודד. מה גם, בזמן ההימלטות נעשה שימוש באקדח
שהיה מוחזק ע"י האחר אשר ירה כדור אחד באוויר לצורך הפחדה ולכן יש ליחס לנאשם גם את חלקו
היחסי בסוגיה זו לאור העובדה שהמעשים בוצעו בצוותא.

אכן ריבוי העבירות המבוצעות בנשק, התחושה שנשק בלתי מורשה מצוי בידי כל מי שחפץ ובשל הסכנה הנשקפת
מנשק זה לציבור, נקטו בתי המשפט בשנים האחרונות בגישה מחמירה שתכליתה הכרזת מלחמה של רשויות
האכיפה בתופעה מסוכנת זו - ראו לעניין זה ע"פ 4450/11 עספור נ' מדינת ישראל - (ניתן ביום 8/2/12) וע"פ

2251/11 נפאע נ' מדינת ישראל - (ניתן ביום 4/12/11), ע"פ 1323/13 רך חסן נגד מדינת ישראל - (ניתן ביום 5.6.13).

36. בנסיבות אלו, בזיקה לערכים החברתיים המוגנים שנפגעו מביצוע העבירות ומידת הפגיעה בהם, מדיניות הענישה הנהוגה והנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, אני סבור, כי מתחם העונש ההולם נע במקרה דנן בין 30 חודשי מאסר בפועל, לבין 60 חודשי מאסר בפועל, בצירוף עונשים נלווים.

אני ער לכך שקיימות פרשות בהן נקבע מתחם ענישה בטווח של 3 - 6 שנות מאסר בגין שוד בנסיבות מחמירות, אם כי המדובר בנסיבות שונות לחומרה מהמקרה שלפנינו- ראו למשל ע"פ 1178/14 מדינת ישראל נגד מיכלאשילי (ניתן ביום 23.6.14), שם הורשע הנאשם בעבירות של שוד בנסיבות מחמירות, קשירת קשר לפשע, שינוי זיהוי של רכב, נהיגה ללא ביטוח וללא רשיון רכב.

אכן כמו המקרה שלפנינו, דובר בתכנון מוקדם, כאשר המשיב יחד עם שותף אחר (שזהותו אינה ידועה למערערת - קרי, המאשימה בענייננו), שדדו בצוותא חנות תכשיטים. אך להבדיל מהמקרה שלפנינו, שם במהלך השוד היכה השותף בראשו של בעל החנות באמצעות אקדח צעצוע וגרם לפציעתו והובלתו לבית החולים כשהוא סובל מכאבים בגופו ובראשו, ואובחנה המטומה במצחו.

37. בבואי לגזור את עונשו של הנאשם, ראיתי להביא בחשבון לקולא את הודייתו במיוחס לו בכתב האישום המתוקן, כבר בשלב מוקדם מבלי שיהא צורך בשמיעת ראיות ותוך חיסכון בזמן שיפוטי יקר. הודיה זו מגלמת בחובה גם נטילת אחריות מצד הנאשם על מעשיו והבעת חרטה וצער על כישלונו וחטאו הנ"ל. עוד ראוי להתחשב, במידת מה, בנסיבותיו האישיות, כפי שפורטו בהרחבה בתסקיר שירות המבחן, היותו מכור לסמים, המצוקה הכלכלית של משחפתו. משקל נוסף יש לתת לשיתוף הפעולה של הנאשם עם חוקריו, שהביאו בסופו של יום, להגשת כתב אישום גם נגד האחר.

38. לחומרה ראיתי להביא בחשבון את עברו הפלילי של הנאשם, אשר לחובתו 8 הרשעות קודמות, כפי שעולה מהרישום הפלילי והכוללות בין היתר עבירות סמים, רכוש ואליומות והעובדה שכבר ריצה בעבר מאסרים בפועל.

39. עוד ראוי להביא לחומרה את האמור בתסקיר שירות המבחן שלא מצא מקום להמליץ על חלופות ענישה או שיקום וקבע כי הסיכון להישנות עבירות דומות בעתיד הינו ברמה בינונית וכי הנאשם עלול להיגרר בקלות לסיטואציות עוברות חוק.

40. חומרתם היתרה של המעשים שבוצעו ע"י הנאשם נובעת הן מעצם ביצוע עבירת שוד בנסיבות מחמירות ובמיוחד כשמדובר בביצוע שוד בצוותא שקדם לו תכנון, שכלל הסתרת זהותו של הנאשם באמצעות כובע גרב על ראשו, וזיוף לוחות הזיהוי של הרכב, ועל אחד כמה וכמה כאשר מעשה השוד בוצע תוך הצטיידות

באקדח ואף שימוש בו לא רק לצורך איום בזמן ביצוע עבירת השוד, אלא גם בזמן ההימלטות. אומנם האחר הוא זה שהחזיק בנשק וירה ממנו כדור אחד באוויר לצורך הפחדה, אם כי המדובר במעשים שבוצעו בצוותא, והגם שהנאשם הורשע בכל העבירות כמפורט לעיל, יש לתת ביטוי לחלקו הוא, במכלול העבירות הללו.

41. עברו הפליל של הנאשם, בצירוף חומרת עבירת השוד בנסיבות מחמירות ומתחם הענישה שנקבע ביחס אליה, מחייבים הטלת עונש מאסר מרתיע בעת גזירת עונשו בתוך המתחם שנקבע.

סיכום של דבר:

42. לאחר ששקלתי את כלל הנסיבות ואת טענותיהם של שני הצדדים, כפי שפורטו לעיל, תוך תשומת לב לרמת הענישה שנפסקה ע"י בתי המשפט בעבירות דומות לאלה בהן הורשע הנאשם, אני גוזר על הנאשם את העונשים שלהלן:

א. 42 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו מיום 2.11.15.

ב. 24 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו, על עבירה של שוד או עבירה מסוג פשע שיש בה יסוד של אלימות כלפי הגוף או הרכוש.

ג. לאור העובדה שהכסף שנשדד לא נתפס וכי השוד בוצע ע"י הנאשם והשותף האחר שהוגש נגדו כתב אישום בנפרד ועל אף שהמאשימה לא ביקשה להטיל פיצוי, החלטתי לחייב את הנאשם בתשלום פיצוי למתלונן בסך של 8,000 ₪. הפיצוי ישולם תוך 150 יום מהיום.

ד. בשל מצבו הכלכלי הקשה של הנאשם החלטתי שלא להטיל עליו קנס.

ה. תשומת לב שירות בתי הסוהר מופנית לבקשת הנאשם להיגמל מסמים וכן המלצת שירות המבחן לשלבו, במידת האפשר, בהליך טיפולי של גמילה בין כותלי בית הסוהר.

זכות ערעור תוך 45 ימים מהיום לבית המשפט העליון, הודעה לנאשם.

ניתן היום, ז' סיוון תשע"ו, 13 יוני 2016, במעמד ב"כ המאשימה עו"ד שגב אדלר, הנאשם שהובא באמצעות יחידת הליווי, ובא כוחו עו"ד משה נעמן.

